

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. София, 16.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Румяна Лилова

Ива Кечева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7853** по описа за **2011** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 19616 от 09.09.2011 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Митница Аерогара С. (МАС), чрез редовно упълномощения юрисконсулт А. Н. срещу Съдебно решение от 06.06.2011 г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение, 99-ти състав по нахд № 801/2011 г. С последното е отменено изцяло наказателно постановление (НП) № 130 от 26.11.2010 г., издадено от началник МАС, с което на основание чл. 18, ал. 1 от Валутния закон (ВЗ) на А. Г. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1000,00 (хиляда) лв., за нарушение на чл. 11, ал. 2 ВЗ (в релевантната редакция), във вр. с чл. 2, ал. 2 от Наредба № 10/2003 г. и са отнети в полза на държавата задържаните парични средства в размер на 22800,00 (двадесет и две хиляди и осемстотин) щатски долара, с левова равностойност 34792,11 лв., на основание чл. 20 ВЗ.

В касационната жалба се навеждат доводи за необоснованост, неправилност и противоречие на обжалваното съдебно решение с разпоредбите на ЗАНН и ВЗ. В едната им част изложените съображения сочат на допуснато от въззивната инстанция нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от

Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Касаторът намира, че неправилно съставът на СРС е приел за нарушено правото на защита на жалбоподателя, тъй като не му е бил назначен преводач в съответствие с изискванията на НПК, във връзка с препращащата разпоредба на чл. 84 ЗАНН. Твърди, че разпоредбите на НПК по този въпрос не са приложими в производството по ЗАНН. Поддържа, че наказаното лице не е било лишено от право на защита и от възможността да разбере какво точно нарушение му е вменено и не е нарушен реда по ЗАНН за установяване на административното нарушение по причина неприсъствието на заклет преводач. Ето защо твърди, че направените изводи от въззивния съд в тази насока противоречат на ЗАНН. Отделно от това сочи, че нарушението по чл. 11, ал. 2 ВЗ е „формално нарушение на просто извършване” и със самия факт на неотразяване в писмена декларация на внасяната валута изпълнителното деяние е осъществено. Соци, че за наказаното лице са били налице две задължения – попълване на митническа декларация за оповестяване на вида и размера на валутата и представянето на тази декларация пред митническите органи. Възможността за извършването на тези действия е до началото на митническата проверка, но въпреки това А. Г. не ги е осъществил. Обосновава теза, че предмет на нарушението е цялата сума на недеklarирана валута. В другата им част твърденията са за необоснованост на съдебния акт, предмет на касационен контрол, но те няма да бъдат разглеждани, тъй като необосноваността не е касационно основание по НПК (чл. 348 НПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН). Моли се отмяната на решението на СРС и постановяването на решение по същество, с което да бъде потвърдено НП. В съдебното заседание касаторът се представлява от юриконсулт Н., която поддържа жалбата. По същество моли отмяната на обжалваното решение отменено като неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адв. Б. и от адв. Д., които оспорват от негово име жалбата. Обръщат внимание на разпоредбата на чл. 11а, ал. 5 ВЗ, съгласно който декларирането се счита изпълнено при отказ от деклариране или ако декларираната информация е невярна или непълна. Представят подробни писмени бележки.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. Моли обжалваното съдебно решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 130 от 26.11.2010 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за

административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото доказателства въззивният съд е възприел за установена фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за незаконосъобразност на спорното НП и го е отменил.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявеното оплакване по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Това е така доколкото не се твърдят и установяват допуснати съществени процесуални нарушения при събирането и оценката на доказателствата. При осъществяване на контрола, касационният съд е оторизиран да извърши проверка относно спазването на процесуалните предписания и съобразяване с нормите на чл. 13 НПК и 14 НПК, но само в случай на направени доводи в тази насока. Видно от жалбата, такива не се твърдят и обосновават.

Въз основа на фактите, установени от въззивния съд, включително относно степента на владеене на български език от А. Г., съответни на закона се явяват изводите му за незаконосъобразност на спорното НП. Изложените подробни и изчерпателни мотиви засягат всички въпроси, обосноваващи наличието, респективно липсата на административнонаказателна отговорност на привлеченото към такава лице. Съдът се е произнесъл по всички повдигнати от страните възражения като е изложил подробно съображенията си. Те се споделят изцяло от настоящата инстанция.

По конкретно наведените от касатора съображения за нарушения на ЗАНН, настоящият състав намира следното:

В хода на административнонаказателното производство не е имало спор, че А. Г. е чужд гражданин. Не е имало спор по въпроса, че на изградените зелен и червен коридор на Митница Аерогара С. няма каквато и да е информация на арменски език, както и по въпроса, че не му е бил назначен преводач. Предвид това, че по преписката и делото не са представени доказателства за направено от същия изявление, че владее български език и не желае назначаване на преводач, законосъобразен и в съответствие с чл. 142, ал. 1 НПК, във вр. с чл. 21, ал. 2 НПК, във вр. с чл. 84 ЗАНН, е направения от районния съд извод за допуснато в хода на административнонаказателното производство съществено процесуално нарушение. В резултат на това нарушение е било засегнато правото на А. Г. да разбере точно и в пълнота в какво се състои нарушението, за което му е повдигнато административнонаказателно обвинение, респективно е нарушено правото му на защита. Нарушението е съществено и представлява абсолютно основание за отмяна на НП. Безусловна и необходима предпоставка за законосъобразност на митническата проверка и издадения в нейния ход акт за установяване на административно нарушение е била назначаването на преводач на А. Г.. В тежест на административнонаказващия орган е било да установи по безспорен начин, че санкционираното лице владее български език. С оглед данните по делото това не е изпълнено. Поради това, производството се е развило незаконосъобразно от самото начало, както правилно е приел съставът на районния съд. В акта за установяване на процесното нарушение няма отбелязване на какъв език привлеченият иска да му бъде предявено административнонаказателното обвинение. Запознаването със съдържанието на акта за установяване на нарушението е предпоставка за упражняване на всички последващи процесуални права. Нарушителят

следва да разбере за какво е привлечен да отговаря. В този смисъл неоснователни са възраженията, направени в касационната жалба, досежно неприлагането на чл. 142, ал. 1 НПК в административнонаказателното производство по ЗАНН по силата на преpraщашата разпоредба на чл. 84 ЗАНН. Именно така законодателят е осигурил възможността на лицата, които не владеят български език да участват пряко в производството, да представят доказателства, да се запознаят с преписката и да осъществят в пълен обем процесуалните си права. Тази разпоредба е приложима и в административнонаказателния процес, доколкото в ЗАНН няма предвидени изрични правила относно участието в него на нарушител, който не владее български език. Непредявяването на акта по предвидения ред съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя. Това обосновава извод за незаконосъобразност на издаденото НП. Като е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения въззивния съд е постановил правилно решение, което не страда от наведеното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК - нарушение на закона. Констатираното от състава на СРС нарушение представлява самостоятелно основание за отмяна на НП, без да е необходимо разглеждането на въпроса по същество.

Настоящата инстанция споделя съображенията на въззивния съд за допуснати нарушения по време на административнонаказателното производство и в останалата им част. Освен това, установено е, че А. Г., е обявил носената от него сума пред митническите органи точно и пълно преди излизането си от зеления коридор, респективно преди осъществяването на „внос“ на паричните средства в Р. Б.. Не се спори, че към момента на срещата му с митническите органи А. Г. не е напуснал „зеления коридор“. Не се твърди и установява също така той да е отказал да подаде декларация или да е подал неверни или непълни данни досежно носената от него сума. При това положение и с оглед разпоредбата на чл. 11, ал. 5 ВЗ, която настоящият съд счита, че като уточняваща чл. 8 ВЗ следва да съобрази, не може да се обсъжда въобще поведението на А. Г. в светлината на вмененото му административно нарушение.

Останалите доводи на касатора са твърде общи и се отнасят към такива за необоснованост на изводите на районния съд. Както по-горе се посочи, те не може да бъдат разглеждани от настоящата касационна инстанция. При установената от въззивния съд фактическа обстановка, законосъобразни се явяват изводите му за липса на извършено от А. Г. административно нарушение по чл. 11, ал. 2 ВЗ, във вр. с чл. 2, ал. 2 от Наредба № 10 от 2003 г.

Поради всичко гореизложено, Административен съд София - град, IV-ти касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правило и законосъобразно. В пределите на извършената проверка не се установи наличието на наведеното касационно основание – нарушение на закона. Процесуалните права на касатора не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение от 06.06.2011 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 99-ти състав по нахд № 801/2011 г., с което е отменено изцяло наказателно постановление № 130 от 26.11.2010 г., издадено от началник Митница Аерогара С., за налагане на А. Г. на административно наказание „глоба” в размер на 1000,00 (хиляда) лв., за нарушение на чл. 11, ал. 2 от Валутния закон, във вр. с чл. 2, ал. 2 от Наредба № 10/2003 г. и са отнети в полза на държавата задържаните парични средства в размер на 22800,00 (двадесет и две хиляди и осемстотин) щатски долара, с легова равностойност 34792,11 лв., на основание чл. 20 от Валутния закон.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.